

KËSHILLI I EUROPËS
GJYKATA EUROPIANE E TË DREJTAVE TË NJERIUT
SEKSIONI I KATËRT

VENDIM
NË LIDHJE ME PRANUESHMËRINË E APLIKIMIT NR. 38349/05
NGA AGIM HYSI KUNDËR SHQIPËRISË

Gjykata Europiane e të Drejtave të Njeriut (seksioni i katërt), mbledhur në datën 26 shkurt 2008, si Dhomë e përbërë nga:

Nicolas	Bratza	Kryetar
Lech	Garlicki	
Giovanni	Bonello	
Ljiljana	Mijovic	
Jan	Sikuta	
Paivi	Hirvela	
Ledi	Bianku	gjyqtarë

dhe Lawrence Early, regjistruar i seksionit,

- duke pasur parasysh aplikimin e mësipërm të paraqitur më 15 tetor 2005,

- duke diskutuar çështjen,

ka vendosur si vijon.

FAKTET

Aplikanti, Z. Agim Hysi, është një shtetar shqiptar i lindur në vitin 1957 e që banon në Tiranë.

A. Rrethanat e rastit

Faktet e rastit, siç janë paraqitur nga palët, mund të përmbledhen si vijon:

1. Procedimet administrative dhe penale kundër aplikuesit

Në vitin 1989, aplikuesi u caktua si gjyqtar në Gjykatën e Rrethit Vlorë. Në tetor 2001 u hap një hetim disiplinor ndaj tij nga inspektorët e Këshillit të Lartë të Drejtësisë (KLD). Mbi bazën e rezultateve të këtij hetimi, zyrës së prokurorisë iu kërkua të hapte një hetim penal kundër aplikuesit. Hetimi u hap në 12 janar 2002. Kjo rezultoi në pezullimin nga puna të aplikuesit.

Më 26 prill 2002 prokurori mbylli hetimin penal për mungesë provash. Sidoqoftë, më 27 maj 2002, KLD-ja shkarkoi aplikuesin për shkelje të hapura të disiplinës në punë.

2. Procedimet gjyqësore në lidhje me shkarkimin e aplikuesit

Më 3 qershor 2002, aplikuesi kundërshtoi vendimin e 27 majit 2002, duke depozituar një ankim përpara Gjykatës së Lartë, e cila ishte kompetente për të vlerësuar çështjet si nga ana e fakteve, ashtu edhe nga ana e ligjit. Më 18 nëntor 2002, Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë e hodhën poshtë këtë ankim. Më 20 qershor 2003 aplikuesi depozitoi një ankesë kushtetuese kundër këtij vendimi. Ai pretendoi për dhunime të të drejtës së tij për një gjykim të ndershëm në procedimet përpara KLD-së dhe përpara Gjykatës së Lartë.

Ankesa kushtetuese e aplikuesit u hodh poshtë më 14 korrik 2003 nga ana e Gjykatës Kushtetuese, e cila e gjeti ankesën si të papranueshme dhe deklaroi se:

“(Gjykata Kushtetuese) vendosi që të mos e vendosë këtë rast para një seance plenare për shqyrtim.”.

Asnjë arsye e veçantë nuk u dha për shpalljen e ankesës si të papranueshme (vendimi i parë i papranueshmërisë). Asnjë ankim i mëtejshëm nuk ishte i mundur përtej këtij vendimi. Më 16 nëntor 2004 aplikuesi depozitoi një ankesë të re përpara Gjykatës Kushtetuese. Duke iu

referuar një numri vendimesh të Gjykatës Kushtetuese të dhëna përpara datës 14 korrik 2003, në të cilat gjykata kishte gjetur shkelje të garancive për një gjykim të ndershëm, të ngjashme me shkeljet që ai pretendonte se kishin ndodhur në rastin e tij, aplikuesi argumentoi se Gjykata Kushtetuese kishte gabuar në vendimin e saj të paarsyetuar të datës 14 korrik 2003. Më 28 prill 2005 Gjykata Kushtetuese e hodhi poshtë këtë ankesë të re, duke qenë se ishte thelbësisht e njëjtë me kërkesën e tij të vitit 2003 (vendimi i dytë i papranueshmërisë).

B. Ligji dhe praktika përkatëse e vendit

1. Dispozitat përkatëse të Kushtetutës shqiptare lexojnë si vijon:

Neni 42, paragrafi 2

Kushdo, për mbrojtjen e të drejtave, të lirive dhe të interesave të tij kushtetues dhe ligjorë, ose në rastin e akuzave të ngritura kundër tij, ka të drejtën e një gjykimi të drejtë dhe publik brenda një afati të arsyeshëm nga një gjykatë e pavarur dhe e paanshme e caktuar me ligj.”

Neni 142 paragrafi 3

“Organet e shtetit janë të detyruara të ekzekutojnë vendimet gjyqësore.”

Neni 131

“Gjykata Kushtetuese vendos për: ... (f) gjykimin përfundimtar të ankesave të individëve për shkeljen e të drejtave të tyre kushtetuese për një proces të rregullt ligjor, pasi të jenë shteruar të gjitha mjetet juridike për mbrojtjen e këtyre të drejtave.”

Neni 147

“4. Këshilli i Lartë i Drejtësisë vendos për transferimin e gjyqtarëve, si dhe për përgjegjësinë e tyre disiplinore sipas ligjit. (...)

6. Gjyqtari mund të shkarkohet nga Këshilli i Lartë i Drejtësisë për kryerjen e një krimi, për paafësi mendore a fizike, për akte e sjellje që diskreditojnë rëndë pozitën dhe figurën e gjyqtarit ose për pamjaftueshmëri profesionale. Kundër këtij vendimi gjyqtari ka të drejtë të ankohet në Gjykatën e Lartë, e cila në këtë rast, vendos me kolegje të bashkuara.”

Neni 141

“Gjykata e Lartë ka juridiksion fillestar dhe rishikues.”.

2. Ligji mbi organizimin dhe funksionimin e Këshillit të Lartë të Drejtësisë (KLD) (ligji nr.8811, datë 17 maj 2001, ndryshuar me ligjin nr.9448, datë 5 dhjetor 2005).

Ky ligj rregullon anëtarësinë, organizimin, funksionimin dhe përgjegjësitë e KLD-së, i cili drejtohet nga Presidenti i Republikës. Ndërmjet detyrave të tij kryesore, KLD-ja vendos mbi emërimin dhe shkarkimin e gjyqtarëve të gjykatave të shkallës së parë dhe atyre të apelit. Ligji rregullon gjithashtu kryerjen e procedimeve disiplinore të ndërmarra ndaj gjykatësve. Sipas ligjit, i takon si detyrë ministrit të Drejtësisë që të kontrollojë gjykatat e shkallës së parë dhe ato të apelit. Ministri i paraqet KLD-së kërkesa për të ndërmarrë procedime disiplinore ndaj gjykatësve nga vetë KLD-ja dhe ky i fundit merr vendimet përkatëse. Ankimi në lidhje me një vendim disiplinor të KLD-së shqyrtohet nga Gjykata e Lartë.

3. Ligji për organizimin e pushtetit gjyqësor në Republikën e Shqipërisë (ligji nr.8436, datë 28 dhjetor 1998).

Kreu V i këtij ligji rregullon përgjegjësinë disiplinore të gjykatësve. Neni 40 parashikon që gjyqtarët të mbajnë përgjegjësi për shkelje të disiplinës dhe kryerjen e akteve apo sjelljeve që diskreditojnë rëndë figurën e tyre dhe autoritetin e drejtësisë.

4. Ligji për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë (ligji nr.8577 i 10 shkurtit 2000).

Neni 30 i këtij ligji lidhet me afatin për paraqitjen e kërkesave përpara Gjykatës Kushtetuese. Kërkesat individuale për shkelje të pretenduara të të drejtave kushtetuese duhet të paraqiten jo më vonë se sa dy vjet nga kryerja e shkeljes. I njëjti afat kohor dyvjeçar zbatohet në

rastin e njoftimit të një vendimi nga një autoritet përkatës publik, në vijim të përfundimit të mjeteve ligjore në vend.

Neni 31 parashikon se një shqyrtim paraprak i një ankese kushtetuese bëhet nga një panel prej 3 gjyqtarësh. Nëse një ankese kushtetuese nuk është brenda juridiksionit të Gjykatës Kushtetuese apo është paraqitur nga një palë e cila nuk ka *locus standi*, paneli do të vendosë për papranueshmërinë e saj. Nëse ankesa kushtetuese është brenda juridiksionit të Gjykatës Kushtetuese apo është paraqitur nga një palë e cila ka *locus standi*, paneli do të vendosë se ajo do të duhet të shqyrtohet në një seancë plenare, e cila procedon më pas për të shqyrtuar hollësitë e ankesës.

ANKESAT

Aplikuesi u ankua në bazë të nenit 6 paragrafi 1, në lidhje me mungesën e arsytimit në të dy vendimet e Gjykatës Kushtetuese dhe në lidhje me procedimet e padrejta përpara Gjykatës së Lartë dhe KLD-së.

LIGJI

Ankesat e aplikuesit, sipas nenit 6 paragrafi 1 të Konventës, lidhen me mungesën e arsytimit të vendimeve të Gjykatës Kushtetuese dhe padrejtësinë e procedimeve përpara Gjykatës së Lartë dhe KLD-së.

Neni 6, paragrafi 1 i Konventës, lexon:

“Çdo person ka të drejtë që çështja e tij të dëgjohet drejtësisht, publikisht dhe brenda një afati të arsyeshëm nga një gjykatë e pavarur dhe e paanshme, e krijuar ligjërisht, e cila do të vendosë qoftë për mosmarrëveshjet mbi të drejtat dhe detyrimet e tij me karakter civil, qoftë për bazueshmërinë e çdo akuze të natyrës penale të drejtuar kundër tij. ...”.

Gjykata rikujton se, në përputhje me nenin 35 paragrafi 1 të Konventës, ajo mund të shqyrtojë vetëm ankesa në lidhje me të cilat janë shfrytëzuar të gjitha mjetet e brendshme dhe që janë depozituar brenda gjashtë muajsh nga data e vendimit të fundit “përfundimtar” të brendshëm (*Paul dhe Audrey Edwards kundër Mbretërisë së Bashkuar* (dec.) nr. 46477/99, 7 qershor 2001). Kjo nënkupton vetëm ato mjete të cilat janë normale dhe efikase për t’u marrë parasysh (shih *Fernie kundër Mbretërisë së Bashkuar* (dec.), nr. 14881/04, vendim i datës 5 janar 2006).

Gjykata përsërit se ankimi përpara Gjykatës Kushtetuese të Shqipërisë është një nga mjetet që, në parim, duhen shfrytëzuar në lidhje me çështjet që lindin sipas nenit 6 paragrafi 1 të Konventës (shih rastin *Qufaj Co. Sh.p.k. kundër Shqipërisë*, nr. 54268/00, paragrafi 42, datë 18 nëntor 2004; *Beshiri dhe të Tjerë kundër Shqipërisë*, nr. 7352/03, paragrafi 32, datë 22 gusht 2006).

Në rastin e tanishëm, Gjykata vëren se ankesa e parë kushtetuese e aplikuesit e datës 20 qershor 2003 u hodh poshtë si e papranueshme nga Gjykata Kushtetuese më 14 korrik 2003 dhe nuk ka ndonjë hallkë të brendshme të mëtejshme ankimi ndaj këtij vendimi. Sidoqoftë, aplikuesi depozitoi një ankese të re kushtetuese përpara Gjykatës Kushtetuese më 16 nëntor 2004. Ai u bazua te një numër vendimesh të Gjykatës Kushtetuese, duke i kërkuar asaj gjykatë që të rishikojë shkeljet kushtetuese ndaj tij dhe t’i japë një arsyetim për vendimin e saj të parë të papranueshmërisë. Ankesa e dytë kushtetuese u hodh poshtë më 28 prill 2005 nga Gjykata Kushtetuese, sepse ishte thelbësisht e njëjtë me ankesën e parë. Asnjë arsye e mëtejshme nuk u dha në lidhje me çështjet e përcaktuara me hollësi, të ngritura nga aplikuesi.

Kërkesa ndaj Gjykatës u bë më 15 tetor 2005, saktësisht më pak se gjashtë muaj nga data e vendimit të dytë të Gjykatës Kushtetuese për papranueshmëri, por më shumë se sa gjashtë muaj nga data e vendimit të parë të Gjykatës Kushtetuese për papranueshmëri. Si rrjedhim, duhet përcaktuar se cili vendim përbën vendimin përfundimtar për qëllimet e nenit 35, paragrafi 1 të Konventës.

Gjykata vëren se në kohën në fjalë, ligji për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë nuk ofronte ndonjë parashikim të veçantë për një ankim kundër një vendimi të marrë nga vetë Gjykata Kushtetuese, i cili quhej si përfundimtar.

Gjykata vëren më tej se, në ankesën e tij të dytë kushtetuese, aplikuesi u bazua në vendime të Gjykatës Kushtetuese që ishin marrë edhe më përpara paraqitjes së ankesës së tij të parë kushtetuese. Në dosje nuk ka asnjë tregues që aplikuesi të jetë penguar që të përdorë apo t'i referohet kësaj praktike gjyqësore në ankesën e tij të parë në Gjykatën Kushtetuese.

Gjykata është e mendimit se ankesa e dytë e aplikantit ishte në fakt një përpjekje e pasuksesshme për të rihapur procedimet mbi një vendim i cili ka përfituar tashmë fuqi si *res judicata*. Si rrjedhim, ankesa e dytë kushtetuese e aplikuesit është e ngjashme me një kërkesë për rihapjen e çështjes.

Gjykata përsërit praktikën e saj gjyqësore, se një kërkesë për rihapje të procedimeve nuk rifillon ecjen e periudhës gjashtëmujore sipas nenit 35 paragrafi 1 të Konventës, përveçse kur ai është i suksesshëm dhe çon në një rihapje të procedimeve (*shih rastin më të fundit Wende dhe Kukowka kundër Polonisë*, nr. 56026/00, paragrafi 48, 10 maj 2007; dhe *Eder kundër Gjermanisë* (dec.), nr. 11816/02, 13 tetor 2005). Duke qenë se ankesa e dytë kushtetuese e aplikuesit u hodh poshtë, duke qenë se ishte thelbësisht e njëjtë si ankesa e parë kushtetuese, rezulton se vendimi përfundimtar brenda kuptimit të nenit 35 paragrafi 1 u dha më 14 korrik 2003, çka është më shumë se gjashtë muaj përpara datës në të cilën kërkesa e tanishme t'i dorëzohej Gjykatës. Si pasojë, kërkesa është depozituar jashtë afatit dhe për këtë arsye duhet të hidhet poshtë në përputhje me nenin 35 §§ 1 dhe 4 të Konventës.

Për këto arsye, Gjykata, njëzëri:

- E shpall kërkesën të papranueshme.

Lawrence Early
Rregjistruar

Nikolas Bratza
Kryetar